Р Е Ш Е Н И Е
№ 44880

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6007** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. С. Н., [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ет. 6, ап. 8, подадена чрез адв. Х. Ц. Р. – САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2611862/05.04.2026 г., издадена от Б. Й. Б. – командир на отделение към 01 РУ – СДВР. Със заповедта на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на МПС откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради необоснованост, противоречие с процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Поддържа се, че описаната в заповедта фактическа обстановка не отговаря на действително случилото се. Според жалбоподателя той не се е движил от [улица]към [улица], а в обратната посока. Не е бил спрян за проверка на [улица], а от другата страна на пътното платно – на [улица]. Сочи се, че по аналогия с чл. 57, ал. 1, т. 5 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) заповедта трябва да съдържа точно описание на нарушението, датата и мястото на извършването му. Неправилното посочване на мястото е определено като нарушение на императивни норми на ЗАНН и АПК. Твърди се още, че е налице маловажен случай по чл. 28, ал. 1 ЗАНН, тъй като не са причинени вреди. Жалбоподателят излага, че ежедневно полага грижи за своя баща и за своята

баба, които имат тежки заболявания, и че е единственият член на семейството, който шофира. Иска отмяна на заповедта, и присъждане на разноски.
В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Претендира сторените по делото разноски съгласно представен списък. Допълнителни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.
Ответникът – Б. Й. Б., командир на отделение към 01 РУ – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. С писмени бележки, постъпили на 30.10.2026 г., ответникът е изразил становище за неоснователност на жалбата, претендирани са разноски за юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.
Административният съд – С.-град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Видно от докладна записка рег. № 225р-14650/06.04.2026 г. на мл. експерт Б. Й. Б. – командир на отделение в 01 РУ – СДВР, на 04/05.04.2026 г. той е бил на смяна от 19:00 до 07:00 ч. заедно с мл. инспектор Н. В. Г.. Около 01:00 ч. на 05.04.2026 г. полицейските служители спрели за проверка лек автомобил „Нисан М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по [улица]с посока от [улица]към [улица]. Проверката е извършена на [улица]. Като водач на автомобила е установен жалбоподателят К. С. Н.(собственик на автомобила), а в автомобила се е намирала и пътничка. При проверката водачът отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози.
Видно от протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози (Приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.) с № А0033045 от 05.04.2026 г., проверката е започнала в 01:00 ч. При проверката с техническо средство за алкохол е отчетен резултат 0,00 на хиляда.
На жалбоподателя е издаден талон за изследване № 0179177, в който е отразено, че проверката е започнала в 01:00 ч. на 05.04.2026 г. и че лицето е отказало да му бъде извършена проверка с техническо средство. Жалбоподателят е избрал да бъде изследван чрез медицинско и химическо изследване във ВМА, като е положил подписа си. Указано му е да се яви там в срок до 40 минути от връчването на талона и е уведомен за последиците по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Т. му е връчен срещу подпис, като жалбоподателят собственоръчно е удостоверил, че е получил седем броя холограмни стикера с № А123090.
Видно от протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби (Приложение № 4 към чл. 14, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.), на 05.04.2026 г. жалбоподателят се е явил във ВМА, където медицинското изследване не е извършено. В протокола като причина е вписано „отказвам да дам проба“. Протоколът е подписан от дежурния лекар и от жалбоподателя, който е удостоверил с подписа си, че отказва да се подложи на изследване (05.04.2026 г., около 03:20 ч.).
На 05.04.2026 г. Б. Й. Б., в присъствието на свидетеля Н. В. Г., е съставил на жалбоподателя АУАН серия GA № 5304258. Актът е за това, че на 05.04.2026 г. около 01:00 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил „Нисан М.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената проверка на [улица] същият е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози Drug Test 5000 с № ARRM-0031, калибриран до 05.2026 г. Нарушението е квалифицирано по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП. Актът е подписан от жалбоподателя без възражения и препис от него му е връчен на същата дата. Със същия акт са иззети СУМПС № [ЕИК], СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели.

Въз основа на акта на 05.04.2026 г. са издадени две заповеди – със ЗППАМ № GPAM-2611861/05.04.2026 г. е наложена мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, а със ЗППАМ № GPAM-2611862/05.04.2026 г. е наложена мярката по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.
В оспорената в настоящото производство ЗППАМ № GPAM-2611862/05.04.2026 г. изложените фактите са описани идентично с тези в АУАН. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 05.04.2026 г. Видно от справката за нарушител/водач, въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № 26-4332-004471/29.04.2026 г., което към датата на справката (12.05.2026 г.) не е влязло в сила.
По делото е допуснат разпит на свидетеля Д. Б. Д. -майка на жалбоподателя. Тя не е присъствала на проверката и описва случилото се по разказа на сина си и на приятелката му. Според показанията ѝ проверката е била в нощта на 04 срещу 05.04.2026 г., когато жалбоподателят е карал приятелката си до дома ѝ. Двамата са се движели по [улица]в посока от [улица]към [улица]. Полицай пресякъл платното и спрял автомобила, проверил техническото му състояние и установил изгоряла крушка на осветлението на задния регистрационен номер. След това разпоредил на жалбоподателя да направи обратен завой и да откара автомобила до мястото, където е бил патрулният автомобил. Там му е издаден фиш за неизправни светлини, в който според свидетелката посоката на движение е обратната на действителната, а номерът на мястото не е верен. Фишът е платен. На място е извършена проверка за алкохол с отрицателен резултат. Патрулният автомобил не е разполагал с техническо средство за проверка за наркотични вещества и в продължение на почти два часа се е изчаквал друг патрулен автомобил с такова средство. Свидетелката заявява, че жалбоподателят е отказал да даде тест. Сочи, че той ѝ се обадил по време на проверката и я попитал какво да прави, а по-късно ѝ обяснил, че е отказал от страх тестът да не излезе „фалшиво положителен“. Свидетелката описва и тежкото семейно положение. Нейната майка (баба на жалбоподателя) е с лека деменция и сърдечни проблеми и се нуждае от чести посещения при лекари. Бащата на жалбоподателя е с депресия, бил е на лечение в МБАЛНП „Св. Н.“ и се нуждае от ежедневни грижи. Свидетелката посочва, че жалбоподателят е напуснал работа през декември 2025 г., за да полага тези грижи. Тя самата има затруднения при шофиране на тъмно, а след отнемането на свидетелството за управление на сина ѝ трябвало да поеме превоза на близките си, във връзка с което е била съкратена от работа от 20.07.2026 г.
При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е подадена от адресата на заповедта, за когото тя поражда неблагоприятни правни последици, поради което той има правен интерес от оспорването. Заповедта е връчена на 05.04.2026 г., поради което 14-дневният срок по чл. 149, ал. 1 АПК е изтекъл на 19.04.2026 г. (неделя). Съгласно чл. 60, ал. 6 ГПК вр. чл. 144 АПК срокът се е удължил до първия следващ работен ден – 20.04.2026 г. (понеделник). Жалбата е подадена по пощата на 20.04.2026 г., поради което на основание чл. 62, ал. 2 ГПК вр. чл. 144 АПК срокът е спазен. Съдът счита жалбата за процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава с посочените от оспорващия.
Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по чл. 165 съобразно компетентността им или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи звената, осъществяващи охранителна дейност в районните управления при СДВР, са определени да осъществяват контрол

по ЗДвП (т. 1.3.3). Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от секторите „Охранителна полиция“ в районните управления при СДВР, след успешно положен изпит по ЗДвП и Кодекса за застраховането, в рамките на обслужваната територия (т. 2). Издателят на заповедта заема длъжност командир на отделение в сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ – СДВР, а проверката е извършена на територията, обслужвана от това управление. По делото е представена иЗаповед № 513з-13531/14.11.2025 г. на директора на СДВР, с която Б. Й. Б. е преназначен на длъжност командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ – СДВР.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Неоснователно е възражението, че в нея не е посочено мястото на нарушението. В заповедта изрично е посочено, че жалбоподателят е управлявал автомобила в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], и че проверката е извършена на [улица]. Посочени са и датата (05.04.2026 г.), управляваният автомобил, техническото средство, с което жалбоподателят е отказал да бъде проверен, и неговият номер. Правното основание също е посочено – чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 ЗАНН урежда съдържанието на наказателното постановление и не е приложима към заповедта за прилагане на ПАМ, която е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК. Изискванията към съдържанието ѝ се определят от чл. 59, ал. 2 АПК. На тях оспорената заповед отговаря.

Не може да бъде споделено и възражението, че фактическата обстановка не отговаря на действителността. Изложеното в жалбата, че заповедта описва управление на МПС на 11.02.2026 г. около 09:22 ч., не съответства на съдържанието на оспорения акт. В него датата и часът са посочени като 05.04.2026 г. около 01:00 ч. Твърденията на жалбоподателя за обратна посока на движение и за проверка на [улица], вместо на № 1, не са доказани. Те се опровергават от докладната записка, от протокола за проверка, от талона за изследване и от АУАН, подписан от жалбоподателя без възражения.

Съдът преценява показанията на свидетелката Д. Д. с оглед на всички други доказателства по делото и на възможната ѝ заинтересованост като майка на жалбоподателя (чл. 172 ГПК вр. чл. 144 АПК). Свидетелката не е очевидец на проверката. Възпроизвежда възприятия на трети лица – на жалбоподателя и на приятелката му. Затова показанията ѝ относно посоката на движение, мястото на спиране и номерата на сградите на булеварда нямат самостоятелна доказателствена стойност. Те не могат да оборят констатациите в официалните документи, съставени от длъжностни лица при и по повод на проверката. Твърденията ѝ относно съдържанието на издадения фиш за неизправно осветление касаят друго административнонаказателно производство и са неотносими към предмета на спора.

Същевременно показанията на свидетелката потвърждават фактите, които са от решаващо значение за спора. Жалбоподателят е управлявал автомобила, бил е спрян за проверка, изчаквал е на място пристигането на техническо средство за установяване на употреба на наркотични вещества и е отказал да бъде тестван. Той е съзнавал, че отказва, тъй като по време на проверката е потърсил съвет от майка си какво да направи. Изложеното от свидетелката съображение за отказа – опасението, че тестът може да даде „фалшиво положителен“ резултат – не прави отказа правно ирелевантен. Законът свързва прилагането на мярката с факта на отказа, независимо от мотивите на водача. Нормативната уредба предоставя на водача гаранции срещу недостоверен резултат от теста, а именно възможността да оспори показанията на техническото средство и да даде кръв за химико-токсикологично изследване. Жалбоподателят обаче е отказал и това изследване във ВМА. Обстоятелството, че проверката е продължила около два часа поради

изчакване на техническо средство, също не засяга законосъобразността на заповедта. Отказът на водача не се оспорва и е удостоверен по надлежния ред.
Дори да се приеме, че проверката е извършена на срещуположната страна на същия булевард, това не би се отразило на законосъобразността на заповедта. Посочването на мястото на проверката служи за индивидуализиране на фактите, а такова неточно посочване не би довело до объркване относно тяхната идентичност. Правно релевантният факт – отказът на водача да бъде проверен – не се оспорва в жалбата и се потвърждава от показанията на свидетелката.
Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Процедурата по Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози е спазена. След отказа на водача да бъде проверен с техническо средство са съставени протокол за проверка и талон за изследване. Т. е връчен на жалбоподателя заедно с холограмните стикери, като в него са разяснени последиците от отказа и възможността за медицинско изследване. Жалбоподателят е избрал медицинско и химическо изследване и се е явил във ВМА, където е отказал да даде биологични проби, което е удостоверено с подписа му в протокола за медицинско изследване.
Заповедта е издадена в съответствие с материалния закон.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП временно се отнема свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Мярката е до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.
От събраните доказателства безспорно се установява, че на 05.04.2026 г. жалбоподателят е управлявал МПС и е отказал да бъде проверен с техническо средство Drug Test 5000 за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Впоследствие, след като е избрал медицинско изследване, е отказал и да даде биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване. Тези обстоятелства са удостоверени в официални документи, съставени от длъжностни лица в кръга на службата им, по установената форма и ред. Част от тях – талонът за изследване и протоколът за медицинско изследване – са подписани и от самия жалбоподател. Доказателствената им сила не е оборена. С това са осъществени и двете хипотези на отказ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – отказ от проверка с техническо средство и отказ да бъдат дадени биологични проби.
Неоснователно е позоваването на чл. 28 ЗАНН. Разпоредбата урежда освобождаването от административнонаказателна отговорност при маловажни случаи и е относима към наказателното постановление, а не към принудителната административна мярка. ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не е наказание. Тя има превантивен и преустановителен характер и цели да ограничи достъпа до управление на МПС на водач, по отношение на когото не е изключено да е управлявал след употреба на наркотични вещества, до решаване на въпроса за отговорността му. Липсата на причинени имуществени вреди не е обстоятелство, което изключва прилагането на мярката.
При наличие на законовите предпоставки органът действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да наложи мярката. Законът не му предоставя възможност да преценява дали да я наложи с оглед семейното положение на водача или необходимостта от полагане на грижи за болни роднини. Срокът на мярката е определен от закона – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Поради това обстоятелствата, свързани със здравословното състояние на бащата и

бабата на жалбоподателя и с нуждата на семейството от автомобил, са неотносими към законосъобразността на заповедта. Това важи както за изложеното в жалбата и в представените медицински документи, така и за потвърденото от показанията на свидетелката Д.. Съдът съчувства на трудното семейно положение, но то не е сред предпоставките, предвидени в закона, и не може да обоснове отмяна на акт, издаден при обвързана компетентност. Не е налице и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, тъй като законодателят сам е преценил необходимостта от мярката.
Заповедта съответства и на целта на закона – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения (чл. 171 ЗДвП).
С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора разноски на ответникът се дължат сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ .
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57- ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. Н., [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2611862/05.04.2026 г., издадена от командир на отделение към 01 РУ – СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
ОСЪЖДА К. С. Н., [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и 0,26 евроцента) евро – юрисконсултско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.